

השקלים, ושלוש פעמים בשנה היו מוצאים שקלים מן השופרות ונותנים אותם לתוך קופות, וזוהי הנקראת "תרומת הלשכה" [וייתבאר כל זה להלן בפרק שלישי].

ומתוך קופות אלו היו מסתפקין מעות לקרבנות.

וכשהיו תורמים, היו מתכוונים לתרום גם על הגבוי שנמצא ביד השליחים, ועל העתיד ליגבות מאותם שעדיין לא תרמו, כדי שיהיה חלק בקרבנות לכל ישראל, אף לאותם שעדיין לא שקלו. שנחשב הכל כאילו כבר נגבה, וכאילו הגיעו שקליהן ללשכה, ומהן נתרמה תרומה זו.

וכיון שכך, אם נגנבו השקלים מהשליח אחר שכבר נתרמה התרומה, חשיב כאילו נגנבו מיד הגזבר, וישראל השוקלין נפטרו כבר בשעה שנתרמה התרומה, ואינם חייבים יותר באחריות השקלים.

הלכך, תביעת הגזבר היא על השלוחין. ולפיכך, **נשבעין** השלוחין **לגזברים** שמעות אלו נגנבו ולא פשעו בהם, ופטורין.

ואם לאו — אם נגנבו מהשליח קודם שנתרמה התרומה, שעדיין השקלים ברשות בני העיר, והם חייבין באחריותם — **נשבעין** השלוחין **לבני העיר**, ונפטרים השלוחים מלשלם.

ובני העיר חוזרים ו**שוקלין** שקלים אחרים תחתיהן של השקלים שנגנבו, שהרי השקלים הראשונים לא עלו לחובתם כל שלא הגיעו ליד גזבר.

ואם **נמצאו** השקלים האבודים, **או שהחזירוהם הגנבים** לאחר שקלו בני העיר שקלים אחרים תחתיהם — **אלו ואלו**, השקלים הראשונים והשניים, דין **שקלים** עליהם.

ואין עולין להן אחד משקלים אלו לחשבון **שנה הבאה**, אלא השקלים הראשונים יעלו לשקלי השנה הזאת, והאחרונים יעלו לשיירי הלשכה, שדינם מבוארים להלן.

גמרא:

שנינו במשנתנו: מצרפין שקלים לדרכונות מפני משוי הדרך.

ומקשינן: מדוע מחליפין את השקלים לדרכונות זהב? והרי עדיף שיעשו אותן, שיחליפו אותם במרגליות, שדמיהן מרובין יותר, ונמצא שמקילין את המשא יותר.

ומשנינן: הא דלא מחליפין אותם למרגליות הוא משום שחיישינן שמא תזיל ערך המרגליות, ונמצא החקקש מפסיד. והלכך אין מחליפין אותם אלא על דרכונות זהב, שהן מטבעות, ומטבע אינו מצוי שפוחת ערכו.

וכההיא דתנינן תמן בכורות: חמש סלעים של פדיון הבן, שלשים של עבד. **ובולן נפדין בכסף ובשוה כסף**, חוץ משקלים שאין מביאין משוה כסף. (28)

הזהב. ובמרגלית יש לחשוש להוזלה יתירה. או שלדעתם זהב נחשב למטבע ולא לפירי.

28. מבואר בגמרא שמן התורה אף במחצית השקל אמרינן שוה כסף ככסף ואין צריך להביא